

El Servei d'Atenció al nou col·legiat

Tal com s'esmenta a les dades del cens del COMB, els canvis demogràfics i la incorporació de metges d'arreu del món són alguns dels reptes que té el nostre sistema sanitari.

El COMB ha estat atent a aquests fets mitjançant els estudis demogràfics de la professió i, també, adequant les seves estructures professionals per donar el millor servei possible a tots els metges que s'incorporen a la professió.

Per donar aquest servei als col·legiats i atendre les necessitats dels metges que s'incorporen cada any, que s'identifiquen en dos grans grups –metges que s'han format a l'Estat espanyol i metges formats a l'estranger– els serveis professionals del Col·legi es coordinen mitjançant l'Àrea del Metge Jove.

Aquesta organització es fa a tres nivells:

- La Unitat d'Atenció al Col·legiat (planta -1) presta el servei d'informació general i d'acollida al metge. Així mateix, gestiona tota l'operativa de la col·legiació d'acord amb la normativa vigent. Informa dels diferents serveis del Col·legi, per als metges col·legiats, relacionats amb els temes professionals, asseguradors, econòmics, etc.

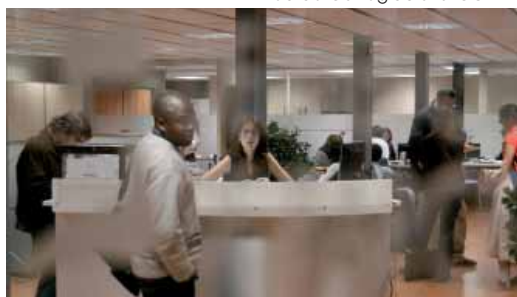
En la mesura en què molt bona part dels nous col·legiats dels darrers anys són estrangers, sovint els tràmits de col·legiació són més llargs, atès que la documentació que cal revisar és més extensa i diversa. La varietat de nacionalitats i països on han estudiat aquests metges ha obligat a tenir especial cura en la gestió de la col·legiació, un element imprescindible per garantir un exercici en plenes condicions legals.

- L'Àrea d'Atenció al Metge Jove (planta 1) coordina les actuacions del COMB davant dels nous col·legiats, amb especial incidència en els temes d'ocupació i de necessitats professionals relacionades amb les àrees jurídiques i de responsabilitat professional, i de necessitats personals, com l'allotjament i l'adaptació a un nou sistema de vida.

- Centre d'Estudis Col·legials (CEC). Amb el suport i la col·laboració de l'Administració i les patronals del sector, el CEC confecciona un programa docent, "Curs d'accés a la professió", especial per a nous col·legiats i per a metges estrangers, que pretén, en un temps molt curt, fer conèixer als metges que s'incorporen les especificitats del nostre sistema sanitari, els aspectes medicolegals i un breu recordatori de la medicina d'urgències i suport vital.

Un segon aspecte molt important són els actes de benvinguda a nous col·legiats. El COMB organitza un acte públic d'incorporació de nous col·legiats, coordinat per Jaume Padrós, secretari del COMB, que compta amb la participació de diferents membres de la Junta de Govern i de la Comissió de Deontologia. ●

Àrea de Col·legiacions. COMB.

La manca de metges a Catalunya

MARC SOLER,
director adjunt corporatiu del COMB

Un dels reptes més importants del nostre sistema sanitari és el canvi demogràfic dels metges. Com s'ha dit repetidament els últims anys, hem passat de ser un país amb excedent de metges, alguns dels quals marxaven a l'estranger (i altres es dedicaven a activitats professionals no estrictament assistencials), a ser un país importador. Al Col·legi de Barcelona, per primera vegada, el nombre de metges col·legiats nascuts a l'estranger supera el dels nascuts a Catalunya i a la resta de l'Estat.

Les ofertes de treball que s'ofereixen al mercat laboral no s'ocupen totes. Les causes són: dificultat d'ocupar algunes especialitats, retribucions baixes, ofertes laborals en condicions de treball precàries i contractació per guàrdies i ocupacions fora de l'horari convencional, que es tradueixen, en molts casos, en dificultats per compatibilitzar la vida laboral i la vida familiar

A la pregunta de si ara falten metges, aquesta qüestió no té una resposta única. Per una banda, la taxa de metges per mil habitants a Catalunya és de 3,9; a Espanya, en conjunt, és de 3,8, i la mitjana europea és de 3,0.

Sobre aquestes dades cal fer un aclariment: el nombre d'hores per setmana treballades a Espanya està per sota del dels països amb menys metges, com són Alemanya i la Gran Bretanya, i és igual al de Grècia i Itàlia, amb mitjanes de metges per habitant superiors a l'espanyola. Aquesta anàlisi es relaciona directament amb la retribució mitjana per metge: als països amb un nombre més alt de metges les retribucions són inferiors.

En relació amb els canvis demogràfics i la major necessitat de metges, les causes són múltiples i ja analitzades a bastament. Estan basades en l'augment de la demanda de serveis sanitaris públics i privats: poblacionals (envelliment progressiu i augment demogràfic de la població), tecnològics (superespecialització), les noves exigències socials relacionades amb les noves tecnologies de la informació, la medicina defensiva...

Per altra banda, hi ha un fet clar, les ofertes de treball que s'ofereixen al mercat laboral no s'ocupen totes. Les causes són: dificultat d'ocupar algunes especialitats, retribucions baixes, ofertes laborals en condicions de treball precàries i contractació per guàrdies i ocupacions fora de l'horari convencional, que es tradueixen, en molts casos, en dificultats per compatibilitzar la vida laboral i la vida familiar. Per altra banda, hem de seguir insistint que és necessari que els diferents responsables de la contractació de metges siguin molt curosos en les contractacions, perquè l'accés de metges estrangers sense un control efectiu (col·legiació) desemboca en un empitjorament del servei assistencial i de les condicions professionals.

Hem de donar resposta, promovent canvis que involucrin les Administracions, els proveïdors i els professionals. Els primers han de definir polítiques clares relacionades amb la limitació de prescripcions al sistema sanitari públic, mesures per afavorir el control de freqüentació de pacients i augmentar els pressupostos que es dediquen a la sanitat. Els proveïdors han d'incorporar nous sistemes de promoció professional que afavoreixin la implicació dels professionals i la flexibilitat laboral.

Per acabar, els metges i els seus representants, els col·legis, hem de promoure els canvis necessaris per flexibilitzar la professió per tal que s'adeqüi als canvis que la societat ens demanda, als canvis en les patologies emergents, la innovació i la tecnologia, a les noves necessitats de la població relacionades amb l'envelliment, al treball en equip, a la coordinació entre nivells assistencials i a l'assumpció dels principis del professionalisme: autonomia, lideratge i assumpció de responsabilitats. ●